

pouze jako zástupce vlastníka pozemku, kdyby tento tuto pro něho vykonávanou držbu schválil (Randa 1c str. 578 a 579). Je dále třeba, by výkon držby zástupcem dál se jménem a v úmyslu výkonu pro zastoupeného, a ve výkonu držby zástupcem má se podle okolností projevovati vůle zastoupeného k držbě (sb. n. s. čís. 5892). Nemůže-li však pachtýř držby věcné služebnosti pro sebe nabýti, nemůže se proti záporné žalobě vlastníka pozemku, na němž jako služebném tuto služebnost pro sebe tvrdí, brániti námitkou, že právo to pro sebe vydržel. Marně dovolatel odkazuje k rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 1014, neboť zásada v něm vyslovená, že k ochraně pachtovních práv proti tomu, kdo osobuje si k pachtované věci právo obmezující pachtovní právo, přísluší pachtýři nejen žaloba posesorní, nýbrž i žaloba petitorní, byla opuštěna plenárním rozhodnutím nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 11674, podle něhož může pachtýř hájiti své pachtovní právo petitorní žalobou pouze proti propachtovatelům, nikoli však proti třetímu, jenž mu pachtovanou věc zadržuje nebo ho jiným způsobem v pachtovním užívání ruší. Právní názor dovolatelův, že výkonem služebnosti pachtýřem zachovává se právo služebnosti polní pro spachtovaný pozemek, a že každý propachtovatel přijímá tento výkon pro sebe a svůj pozemek, je v souzeném případě bez významu, ježto nebylo dovolatelem ve sporu ani tvrzeno, že vlastník pozemku č. kat. 563 jako propachtovatel s vykonáváním služebnosti jízdy dovolatelovy po cizím pozemku, t. j. po pozemku žalobců souhlasil a o tomto výkonu služebnosti byl vůbec věděl.

Dovolávání se na rozhodnutí čís. 2031 sb. n. s. nemůže žalovanému prospěti, neboť v rozhodnutí tom nebyla řešena otázka, nabyli-li žalovaný jako poživatel pozemku služebnosti jízdy vydržením, nýbrž byl-li žalovaný oprávněn žalobcům namítati, že vykonává jízdou jediné právo, kterého měšťanstvo jako majitel pozemku vydržením již nabylo. Správným je také názor odvolacího soudu, že by žalovaný nemohl se odvolávati na započtení držby svých předchůdců, dřívějších to pachtýřů pozemku, poněvadž žalovaný nevstoupil do pachtovního poměru smlouvou s nimi založeného, nýbrž stal se pachtýřem pozemku č. kat. 563 jako panujícího na základě úplně samostatné pachtovní smlouvy, kterou majitel pozemku s ním uzavřel. Byl tudíž dovolatel sice časovým, ale nikoli právním nástupcem svých předchůdců, jak to zákon v § 1493 obč. zák. pro započtení držby předchůdcovy požaduje (arg. slova: převezme věc od držitele. Viz Stubenrauchův komentář k § 1493 obč. zák.).

Čís. 14080.

Je-li týž soud soudem povolujícím exekuci a zároveň i úřadem poukazujícím ve smyslu prvního odstavce § 295 ex. ř., není formální závady, aby tento soud jako úřad poukazující v zastoupení čsl. státu nepodal rekurs proti usnesení, jež týž soud vydal jako soud exekuci povolující. Zastoupení finanční prokuraturou není v tomto případě třeba.

Poddlužníku přísluší právo k rekursu proti usnesení o povolení exekuce jen, přičiní-li se platební záповěď o s o b ě zákonu, byl-li jí poddlužník nenáležitě stížen nebo byly-li mu dány neodůvodněné příkazy.

Není překážkou pro povolení exekuce zabavením dlužníkovu nároku na vydání požární náhrady, neuvedl-li sice vymáhající věřitel v exekučním návrhu, zda pojišťovací podmínky neobsahují doložku o použití pojistné jistiny k znovuzřízení stavby podle § 290 čís. 2 ex. ř., udal-li však, že dlužník shořelé stavení znovu postavil a je úplně obnovil a že vymáhaná pohledávka vzešla právě z dodání stavebního materiálu k znovuzřízení shořelé budovy.

Podlehnuvšímu poddlužníku, i když jím jest stát, jest uložiti náhradu úspěšného dovolacího rekursu vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1935, R I 1149/34.)

P r v ý s o u d, okresní soud v N., povolil vymáhajícímu věřiteli A. T. zajišťovací exekuci zabavením pohledávky, kterou mají povinní za okresním soudem v N., u něhož pohledávka ta byla jako požární odškodné pojišťovnou složena. **R e k u r s n í s o u d** vyhověl částečně rekursu tohoto okresního soudu a návrh exekuční, pokud se týkal zabavení požádního odškodnění za shořelé nemovitosti, zamítl. **D ů v o d y**: Exekuční návrh sám připouští, že požárního odškodného má býti použito k opětnému postavení a zřízení shořelé a poškozené budovy. Snaží se však vymknouti se ustanovení § 290 čís. 2 ex. ř. a dvorního dekretu ze dne 8. července 1828 čís. 2354 sb. z. s. o nepřipustnosti exekuce tvrzením, že povinná strana shořelé stavení znovu postavila a je úplně obnovila, čímž prý se požární náhrada uvolnila, takže se prý stala volnou pohledávkou povinné strany. Tím, že shořelé stavení bylo znovu postaveno, není ještě řečeno, že pominul účel požární náhrady na soudě složené, pokud z ní mají býti hrazeny náklady opětného vybudování a zřízení stavení, naopak ze spisů je zjevno, že přihlášky věřitelů z důvodu opětného vybudování a zřízení stavení daleko náhradu převyšují, takže důvod nepřipustnosti exekuce dále trvá. Proto lze povolenou exekuci považovati za přípustnou jen potud, pokud se týká požární náhrady za shořelé s v r š k y.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu a uložil československému státu, by vymáhajícímu věřiteli nahradil náklady úspěšného dovolacího rekursu.

D ů v o d y:

Usnesení, jímž byla exekuce povolena, bylo učiněno okresním soudem. Jím byla zabavena pohledávka 6.137 Kč, kterou má povinná strana za čl. státem, ježto pojišťovna složila u okresního soudu v N. požární odškodné za shořelé nemovitosti povinné strany. Spravovati tento soudní deposit a rozhodovati o něm přísluší okresnímu soudu v N. oddělení I. Jest tudíž okresní soud v N. i soudem exekuci povolujícím i úřadem poukazujícím ve smyslu prvního odstavce § 295 ex. ř. Jde sice i v tom i v onom případě o týž soud, ale u každého z obou soudních oddělení o výkon rozdílné pravomoci soudní, takže jest venkoncem nerozhodnou nahodilá okolnost, že jde o dvojí oddělení téhož soudu. Není ovšem pochybnosti o tom, že ani soud jako takový, tím méně to které

jeho soudní oddělení, nemá právní osobnosti. Než okresní soud v N. oddělení I. jednal ve věci a podal rekurs jen jako zástupce čsl. státu jako schovatele požárního odškodného. K rekursu byl formálně oprávněn ustanovením druhého odstavce § 295 ex. ř. Zastoupení finanční prokuraturou nebylo vzhledem k tomuto výjimečnému ustanovení třeba. Nebylo proto závady, aby rekurs nebyl věcně vyřízen. Podle § 3 odstavce 2 ex. ř. nesmí býti o návrhu na povolení exekuce konáno šetření a nesmí býti 'vyslechnut ani odpůrce nebo poddlužník (srov. rozhod. č. 8329 sb. n. s.), z čehož plyne, že se rozhodnutí o návrhu na povolení exekuce děje jen na základě údajů v návrhu na povolení exekuce. Totéž platí i o rekursu poddlužníka podle § 294 odstavce 4 ex. ř., i když jím jest veřejný úřad (§ 295 odstavce 2 ex. ř.) a bylo proto vysloveno v rozhodnutí č. 5496 sb. n. s., že poddlužníku přísluší právo k rekursu proti usnesení o povolení exekuce jen, přičí-li se platební zápočet sama o sobě zákonu, byl-li jí poddlužník nenáležitě stížen nebo dány-li mu neodůvodněné příkazy. Žádná z těchto překážek brání povolení exekuce není splněna. Neboť údaje návrhu na povolení exekuce zabavením požárního odškodnění za shořelé nemovitosti složeného k soudu stačí k povolení exekuce, ana vymáhající věřitelka sice neuvedla v návrhu, zda pojišťovací podmínky neobsahují doložku o použití pojistné jistiny k znovuzřízení stavby podle § 290 čís. 2 ex. ř., avšak udala, že povinná strana shořelé stavení znovu postavila a je úplně obnovila a že 'vymáhaná pohledávka vzešla právě z dodání stavebního materiálu k znovuzřízení shořelé budovy. Nepřičil se tedy exekuční návrh zákonu (§ 290 čís. 2 ex. ř.), i kdyby pojišťovací podmínky obsahovaly doložku § 290 čís. 2 ex. ř., poněvadž exekuční návrh směřuje právě k použití složené požární náhrady k onomu účelu. A hypotekární věřitelé nemohou býti zkráceni, ježto zavazaná budova byla znovu zřízena, a neodporuje proto exekuční návrh ani dvor. dekretu z 18. července 1828 čís. 2354 sb. n. s., jenž byl zachován v platnosti (srovnej judikát bývalého vídeňského soudního sboru čís. 162 a rozhodnutí čís. 5091, 5564, 7382 sb. n. s.). Poddlužník (okresní soud v N. odděl. I.), nebyl nenáležitě stížen platebním zákazem, ani mu nebyly dány neodůvodněné příkazy, ježto mu bylo jen zakázáno, by neplatil povinné straně, čímž mu nebylo zabráněno, by o rozdělení složené požární náhrady nerozhodl, přihlížeje při tom ovšem na povolení exekuce. Pokud pak poddlužník vytýkal v rekursu, že požární pojistka byla vinkulována ve prospěch spořitelny v Č. K. a že požární náhrada byla postoupena Spořitelnímu a záloženskému spolku v Č. K., uváděl nepřípustné novoty, jež v exekučním návrhu obsaženy nebyly a pozměňovaly skutkovou podstatu exekučního návrhu a nejde o novoty, k nimž jest přihlížeti z úřadu, nýbrž o hmotněprávní námítky, jež v rekursním řízení řešiti nelze (srov. rozhod. čís. 5920, 7166, 7980, 8329 a jiné sb. n. s.). Výrok o útratách dovolacího rekursu jest odůvodněn §§ 41 a 50 c. ř. s. a § 78 ex. ř., k čemuž se dodává, že v rozhodnutí čís. 6327 sb. n. s. jest vyslovena zásada, že i podlehnuvšímu poddlužníku, i když jím jest stát, jest uložiti náhradu útrat úspěšného dovolacího rekursu vymáhajícího věřitele, k němuž bylo změněno usnesení rekursního soudu vyhovující rekursu poddlužníkově. Od této zásady neupustil nejvyšší soud ani v četných pozdějších rozhodnutích.